

Carta a l'amic intrèpid

Hola,

Sí, hola. Sé que és el començament més avorrit, insensible, mediocre i estereotipat de tots els temps. Sé que diem «hola» a un munt de persones durant el dia. Diem «hola» a tothom, encara que no ens vagi ni ens vingui. Però tu sí que m'importes, amic. I, tanmateix, no he trobat una millor manera d'iniciar allò que es suposa que és una carta per a tu.

L'altre dia va ploure. La pluja regalimava pels fanals de la ciutat enllumenada i llepava les rajoles modernistes que feien de catifa a les meves passes. De cop, vaig veure dues gotes que queien parelles, que recorrien, separades per poca distància, la fulla de l'arbre més proper. Quan es van estavellar contra el terra ho van fer juntes. I, llavors, em vas venir al cap tu, amic. No la mare, no el pare, no el germà, no el xicot. Tu, amic. Aquella persona amb qui jugava a mestres als cinc anys, amb qui parlo sobre el futur als quinze i amb qui em beuré una copa de vi de celler, quan tingui un dia gris i dens, als vint-i-cinc.

Vaig començar a barrinar sobre tu, sobre mi, sobre l'equipatge que portem i no ens pesa. Me'n recordo de quan érem petits i jugàvem al sorral del parc. Vulguis o no, sempre has estat present en la meva membraça: rient, preguntant, ballant; seriós, divertit, còmplice... De moltes maneres, però sempre hi has estat. Des que tinc memòria, ets el meu amic i és ja més el costum d'estimar-nos, i de fer juguesca plegats, amb frases inconnexes, que no pas la novetat allò que ens uneix.

Ja són anys, te n'adones? Anys de confiances i mirades entenedores; anys de silencis que han esdevingut còmodes; anys de saber, a través d'imperceptibles gests, el que pensàvem de tantes coses... No vull romanticisme, no vull dramatitzacions, no vull sucre; vull una amistat d'aquelles fortes i alhora intrèpides, una amistat gosada i convençuda.

En els moments que més ho necessiti, sé que hi seràs. Ho sé perquè, des que et conec, has estat al meu costat, enriolant-me i donant-me ànims, creient que podíem

fer junts l'impossible. Oh, i tant que ho hem fet! Sols era qüestió de romandre units. Ets d'aquelles persones que, si alguna vegada perdés, cercaria. I tu també ho faries, no és veritat?

Gaudim, doncs, del temps d'estar junts. Gaudim-lo com s'escau, sense romanços ni neguits. Que no ens barrin el pas ni el demà ni l'ahir; sentim, sense cap basarda, tota la vivificadora fragància de l'avui. Únicament existeix el present, bon amic, i, no gensmenys, el present s'esvaeix en un futur construït de presents alçats sobre passats. Així, per a conquerir el futur, cal no conhortar-nos amb esdevenirs somiats, cal no permetre que els segons de l'hodiern se'ns escolin entre els dits.

Tinc la certesa de què coneixerem més gent. De què tindrem amors. De què viatjarem amb altres. De què riurem amb altres i els hi farem confidències. De què els hi tindrem confiança. Però tot això no minvarà —pots dubtar-ho ni tan sols per un moment?— una espurna del resplendent raig de llum que tu, estimat amic, signifiqués per a mi. Així, instant a instant, em guanya la certesa de què no existeix amor més gran que el que ens tenim: som amics i amics vol dir ser a prop en la desgràcia i l'alegria; amics, sempre i per sempre, que poden restar a quilòmetres o a centímetres, que es poden cridar o abraçar, però que es mantenen units per una volguda cadena de ferro apelfat...

Roman al meu costat, com ara, i jo restaré al teu. Fem aquest pacte si més no: que la nostra amistat sigui per a tothora. Que hi hagi persones, a les nostres vides, que en vinguin i en tornin, que en surtin i n'entrin, però que nosaltres —ferms, decidits, inamovibles—, mantinguem la nostra estima com els altius pals majors d'un pailebot desafien les nits de tempesta. Fas memòria de quan, a primària, volíem prometre'ns quelcom? Dóna'm, doncs, el dit petit i digues amb mi: «Per l'amistat intrèpida!». Molt bé! Ja ho veus, mai més podrem desdir-nos...

Amb una promesa penjant del menuell,

La teva amiga intrèpida